Det var i flere Aar hendes Ønske en Gang at faa en Barneskole, som hun ret kunde lede i sin egen Aand. Derfor havde hun Interesse for de Fag, der særligt vedrører den elementære Undervisning. Hun tillagde f. Eks. Sløjd stor pædagogisk Betydning og har selv med Iver dyrket dette Fag, har arbejdet baade paa Nääs og i Skara, har rejst i Finland og Sverige for paa flere Steder at iagttage Sløjdundervisningen og opgav kun sin Beskæftigelse dermed, da det under et fornyet Ophold paa Nääs viste sig, at hun ikke kunde taale Arbejdet.

Under sit Ophold i Sverige vandt hun sig mange Venner og blev senere ved sit Giftermaal knyttet til dette Land.

Ikke blot enkelte Undervisningsfag, men alle vigtige Spørgsmaal fra Opdragelsens Omraade, religiøse, sociale og literære Spørgsmaal, interesserede hendes rige Intelligens.

— Naar jeg nu med nogle faa Linjer skal give et Indtryk af, hvorledes hun var som Menneske, maa jeg bruge stærkere Udtryk, end jeg vilde bruge om nogen anden. — Hun havde, som det blev sagt ved hendes Baare, et ædelt Sind. Hun havde kun fine og gode Tanker. Hun elskede Mennesker, som kun faa kunne det, og ikke blot hendes nærmeste var Genstand for hendes Kærlighed, men hendes rige og varme Hjærte kunde omfatte mange. Lige til sin sidste Stund viste hun dette kærlige Sindelag overfor andre; end ikke hendes egne haarde Lidelser kunde hindre hende i at tænke paa sine Venners Vel til det sidste.

Hendes hele ydre Person bar ogsaa Præget af, hvorledes hendes Indre var. Hendes Skønhed og Ynde, hendes sjælfulde, kloge Blik, hendes fine, ejendommeligt indtagende Væsen vakte Opmærksomhed og Ønske om at lære hende at kende hos enhver, der saa hende, og gjorde det til en Glæde at være i hendes Nærhed. Hun havde en enestaaende Evne til at forstaa andre Mennesker, til at føle med dem i Sorger og glædes med dem i Glæder. Man fandt altid hos hende et aabent Øre, naar man ønskede at tale fortroligt med hende, og en inderlig Deltagelse for ens Vé og Vel prægede hendes hele Væsen. Hendes Forstaaelse af, hvad der kunde saare og glæde andre, var saa fin, at man følte sig tryg, naar hun dømte, at man havde handlet ret i sit Forhold til andre.

Som Følge af denne Evne til at forstaa Mennesker var hun i